

4. Το Γενικό Δικαστήριο παραποίησε τα πραγματικά στοιχεία περί ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου σήματος, καθώς παρέβλεψε αποφασιστικής σημασίας στοιχεία της ένορκης βεβαιώσεως ιδίως σε σχέση με τη διαχρονική σταθερότητα της χρήσεως.
5. Το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο έλαβε κυρίως υπόψη, ως προς το ζήτημα της χρήσεως κατά τρόπο ώστε να διατηρείται το σχετικό δικαίωμα, τις υποκειμενικές σχέσεις του κατόχου αδείας εκμεταλλεύσεως της αναιρεσείουσας και, ιδίως, την έκταση της επιχειρηματικής δραστηριότητας, καθώς και το γεγονός ότι συνεκτίμησε κυρίως τις δυνατότητες παραγωγής ή διαθέσεως στο εμπόριο του κατόχου αδείας εκμεταλλεύσεως, αντιβαίνει στη γενική αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.
6. Προσβολή της γενικής αρχής της ίσης μεταχειρίσεως συντρέχει επίσης εκ του λόγου ότι το Γενικό Δικαστήριο παρεκκλίνει από προηγούμενες αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου στις οποίες το Γενικό Δικαστήριο ήτοι το Δικαστήριο δέχθηκαν ότι σε παρόμοιες περιπτώσεις υπάρχει ουσιαστική χρήση.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε ο Giudice di pace di L'Aquila (Ιταλία) την 1η Οκτωβρίου 2018 — Gabriele Di Girolamo κατά Ministero della Giustizia

(Υπόθεση C-618/18)

(2019/C 25/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Giudice di pace di L'Aquila

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτών: Gabriele Di Girolamo

Καθού: Ministero della Giustizia

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει οι γενικές αρχές του ισχύοντος δικαίου της Ένωσης περί υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, ασφάλειας δικαίου, προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, ισότητας των όπλων στη δίκη, αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου και, γενικά, δίκαιης δίκης, κατά το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την ευθύνη του ιταλικού κράτους για πρόδηλη παραβίαση της κοινοτικής ρυθμίσεως από δικαστήριο του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα, όπως η νομολογία αυτή διαμορφώθηκε με τις αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513) της 13ης Ιουνίου 2006, Traghetti del Mediterraneo (C-173/03, EU:C:2006:391), και της 24ης Νοεμβρίου 2011, Επιτροπή κατά Ιταλίας (C-379/10, EU:C:2011:775), να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι εν λόγω διατάξεις και η προπαρατεθείσα νομολογία του Δικαστηρίου αντιτίθενται στη θέσπιση από κράτος μέλος υπέρ του ιδίου και των διοικητικών αρχών του, όπως εν προκειμένω, ρυθμίσεως όπως αυτή που θεσπίστηκε με τον νόμο 18/2015, με τη δεδηλωμένη πρόθεση εφαρμογής των ως άνω αποφάσεων του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά με ουσιαστικό σκοπό τη ματαίωση των αποτελεσμάτων τους και τον επηρεασμό της εθνικής δικαστικής εξουσίας, η οποία, με το νέα κείμενο του άρθρου 2, παράγραφοι 3 και 3 bis, του νόμου 117 της 13ης Απριλίου 1988 περί της αστικής ευθύνης των δικαστών, εισάγει την έννοια της ευθύνης για δόλο ή βάρεια αμελεία «σε περίπτωση πρόδηλης παραβιάσεως του νόμου και του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης»; Πράγματι, η προαναφερθείσα εσωτερική ρύθμιση θέτει τον εθνικό δικαστή, όπως εν προκειμένω, προ της επιλογής –η οποία, όποια και αν είναι αυτή, αποτελεί αιτία αστικής και πειθαρχικής ευθύνης έναντι του κράτους σε υποθέσεις όπου ουσιαστικός διάδικος είναι η ίδια η διοικητική αρχή– είτε να παραβιάσει την εσωτερική ρύθμιση, αφήνοντάς την ανεφάρμοστη και εφαρμόζοντας το δικαίο της Ένωσης, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, είτε να παραβιάσει το δικαίο της Ένωσης, εφαρμόζοντας τους κανόνες του εσωτερικού δικαίου που αντιτίθενται στην αναγνώριση της αποτελεσματικής προστασίας και αντικεινται στα άρθρα 1, παράγραφος 3, και 7 της οδηγίας 2003/88, στις ρήτρες 2 και 4 της συμφωνίας-πλασιού για την εργασία ορισμένου χρόνου, η οποία υλοποιήθηκε με την οδηγία 1999/70, και στο άρθρο 31, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ερμηνεύθηκε από τη νομολογία του Δικαστηρίου στις αποφάσεις της 1ης Μαρτίου 2012, O'Brien (C-393/10, EU:C:2012:110), και της 29ης Νοεμβρίου 2017, King (C-214/16, EU:C:2017:914).

- 2) Μόνο σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, και λαμβανομένης υπόψη της θέσεως που έλαβε το ιταλικό Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο) [στην απόφαση] 269/2017 της 14ης Δεκεμβρίου 2017 μετά την απόφαση [του Δικαστηρίου της 5ης Δεκεμβρίου 2010, M.A.S. και M. B. (C-42/17, EU:C:2017:936)], υπό το πρίσμα των άρθρων 31, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του άρθρου 267 ΣΛΕΕ και του άρθρου 4 ΣΕΕ, δύναται η απόφαση που το Δικαστήριο θα πρέπει να εκδώσει στην παρούσα προδικαστική υπόθεση, διαπιστώνοντας ότι το δίκαιο της Ένωσης αντιτίθεται στο άρθρο 2, παράγραφοι 3 και 3-bis, του νόμου 117 της 13ης Απριλίου 1988, στο πλαίσιο κύριας δίκης, στην οποία ο καθού είναι κρατική διοικητική αρχή, να εξομοιωθεί με κανόνα του δικαίου της Ένωσης έχοντα άμεσο αποτέλεσμα και άμεση εφαρμογή από το εθνικό δικαστήριο, καθιστώντας δυνατό να μείνει ανεφάρμοστη η αντίθετη εσωτερική διάταξη;
- 3) Μόνο σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, δύναται ο τακτικός δικαστής ή δικαστής «togato» να θεωρηθεί εργαζόμενος αορίστου χρόνου αντίστοιχος με τον εργαζόμενο ορισμένου χρόνου που είναι ο «ειρηνοδίκης», με ίδια επαγγελματική προϋπηρεσία του τελευταίου με τον τακτικό δικαστή, για τους σκοπούς εφαρμογής της ρήτρας 4 της συμφωνίας-πλαίσου για την εργασία ορισμένου χρόνου που υλοποιήθηκε με την οδηγία 1999/70⁽¹⁾, αν τα ασκούμενα δικαστικά καθήκοντα είναι τα ίδια, αλλά οι διαδικασίες διαγωνισμού για την εκτέλεση των καθηκόντων διαφέρουν μεταξύ των τακτικών δικαστών (ως προς τους τίτλους και τις εξετάσεις, με πρόσληψη σε μόνιμη θέση και με ουσιαστικά αμετάβλητο της σχέσεως εργασίας αορίστου χρόνου, εκτός από σπάνιες περιπτώσεις σοβαρών παραβιάσεων των καθηκόντων) και των ειρηνοδικών [ως προς τους τίτλους, με πρόσληψη για ορισμένο χρόνο, η οποία δύναται να ανανεωθεί κατόπιν περιοδικής θετικής αξιολογήσεως από το Consiglio superiore della magistratura (ανώτατο δικαστικό συμβούλιο) κατά τη διακριτική του ευχέρεια, και να ανακληθεί αμέσως σε περίπτωση αρνητικής αξιολογήσεως του έργου του έκτακτου δικαστή];

⁽¹⁾ Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (ΕΕ 1999, L 175, σ. 43).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landgericht Kiel (Γερμανία) στις 12 Οκτωβρίου 2018 — ΚΗ κατά Sparkasse Südholstein

(Υπόθεση C-639/18)

(2019/C 25/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Kiel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: ΚΗ

Εναγομένη: Sparkasse Südholstein

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάπτεται, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2002/65/ΕΚ⁽¹⁾, σύμβαση «στο πλαίσιο συστήματος εξ αποστάσεως πώλησης ή παροχής υπηρεσιών οργανωμένου από τον προμηθευτή», με την οποία μια υφιστάμενη σύμβαση δανείου τροποποιείται μόνον όσον αφορά το ύψος του συμφωνημένου επιτοκίου (συμπληρωματική συμφωνία για το επιτόκιο), όταν μια τράπεζα με δίκτυο καταστημάτων συνάπτει συμβάσεις δανείου για τη χρηματοδότηση ακινήτων, εξασφαλιζόμενες με εμπράγματες ασφάλειες επί ακινήτων, μόνο εντός των καταστημάτων της, στο πλαίσιο όμως τρεχουσών εμπορικών σχέσεων συνάπτει συμβάσεις για την τροποποίηση ήδη συναφθεισών συμβάσεων δανείου ενίοτε επίσης χρησιμοποιώντας μόνον μέσα επικοινωνίας εξ αποστάσεως;
- 2) Υφίσταται «σύμβαση που αφορά χρηματοοικονομικές υπηρεσίες» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2002/65/ΕΚ, όταν μια υφιστάμενη σύμβαση δανείου τροποποιείται μόνον όσον αφορά το ύψος του συμφωνημένου επιτοκίου (συμπληρωματική συμφωνία για το επιτόκιο), χωρίς να παρατείνεται η διάρκεια του δανείου ή να τροποποιείται το ύψος του;

⁽¹⁾ Οδηγία 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 2002, σχετικά με την εξ αποστάσεως εμπορία χρηματοοικονομικών υπηρεσιών προς τους καταναλωτές και την τροποποίηση των οδηγιών 90/619/ΕΟΚ του Συμβουλίου, 97/7/ΕΚ και 98/27/ΕΚ (ΕΕ 2002, L 271, σ. 16).